

ТЕМА II

VI БЕОГРАДСКО ОГЛЕДАЊЕ: ПЕСМА

Птица, Лариса Радоњић

Прва београдска гимназија, Београд
Ментор: проф. Марина Чудов

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

ОКОВИ УЧИЊЕНОГ

Прва наџрада VI БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Небо моје,
Зар те крв моја грејала прејакo,
Зар су боре мојих старих биле предубоке,
Зар је немо коло било прегласно за твоје уши?

Земљице моја,
Зар је благо моје предуго брстило твоје травке,
Зар те марама сеје моје прејакo стезала,
Или те можда илинданско појање у Крки заглушило?

Та реците ми нешто бар,
Вичите, лајте, псујте на дете своје!
Само прозборите више, праоци!
...ви, који сте се тресли за Христовом смрћу!

Ћутите...
Да ли се то црна земља утопила у сузама новорођенчета?
Или се небу безбојноме
Модрина изгубила у дечијој крви?

И даље ћутите?
Па јест', нема ко да прати тужну почимаљу,
Нема ко гробове да очисти,
А крст и кости у тракторе нису стали.

Прикривени плач одјекује кроз Динару,
Језиви мук последње трагове чисти за њим.
Па плачи, проклета земљo,
Плачи, грех је не плакати!

ОГЛЕДАЛО

Само, горо моја рођена,
Тумачи ми разлоге тих суза.
Теку ли јер крчко кандило само гори
Или што уопште још постоји?

Срце вам моје одговор не тражи,
Истина вас горка свакако прождире.
Јер ипак, Авеља нико никада више вратити неће!

Нек и небо и земља горе,
Нек изгоре у сазнању!
Оно дете сада има дете.
Друго га небо греје,
Друга га земља храни,
Али исто га срце води!

Могло је вама куцати,
Вас волети,
Вама певати,
Вама играти,
Вама писати,
Писати својом лепом ћирилицом!
Вама песме стварати,
С вама се заљубљивати,
С вама рађати,
И с вама умирати!

Али не,
Одабрасте гром место граје,
Облак место сунца,
Крв место воде,
Тишину место песме!
Одабрасте олују
место Бога!
...Јудо и Каине!

Урош Антић

Гимназија Вуковар
(настава на српском језику)
Ментор: проф. Даница Пушкар

VOŠTANI VOJNICI

Prva nagrada

6. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Zatočeni u svoja vlastita čula
Živimo život po tuđoj slici,
Dok čuvaju stražu sa visokih kula
Nemilosrdni voštani vojnici.

Bježimo od svojih najdubljih želja
I ne dozvoljavamo srcu da sanja,
Nemoćni protiv ljutog neprijatelja:
Ljudskog straha od neprihvatanja.

Grčevito stišćemo mrvice slobode
Koje nam se bace kao psima koska,
A izlaz iz kanala u otvorene vode
Neumorno čuva straža od voska.

Drže ključ od naših tamnica rutine
I odbijaju svaki pokušaj bijega,
Propade ko htjede silom da ih skine,
Mogu da se odbrane skoro od svega.

Sablja im ne kida dijelove kože
Ni meci ne mogu da ih sruše,
Jedino se vosak otopiti može
Plamenom iz najtoplije duše.

Ali vojnici i dalje stoje na straži,
Ne topi se vosak na njihovim grudima;
Sve vatre u dušama ugasiše laži
Koje su pustile korijenje u ljudima.

Benjamin Šaćić

Prva gimnazija Sarajevo

Mentor: prof. Damir Šabotić

CRNA HRONIKA

Druga nagrada

6. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Baćena sa mosta,
prikriveni su tragovi,
obrisani otisci.
Nerazjašnjen motiv,
krivac na slobodi.

Duvao je vjetar,
lomio je grane.
Lišće je plutalo do uvale.

Nepoznato tijelo,
isplivalo na površinu.
Zaglavljene kostur istine,
beživotno ogoljena i razotkrivena laž.
Nerazjašnjen motiv,
krivac na slobodi.
Bez suđenja.
Bez presude.

Nađa Petrić

Gimnazija Slobodan Škerović,
Podgorica
Mentorka: prof. Sonja Šaković

CHRONIQUE NOIRE

Deuxième prix du 6ème
BELGRADE MIRROR

Jeté du pont,
les traces sont cachées,
impressions supprimées.
Motif inexpliqué,
le coupable en général.

Le vent soufflait,
Il a cassé des branches.
Les feuilles flottaient jusqu'à la baie.

Corps inconnu,
fait surface.
Squelette de vérité coincé,
un mensonge nu et exposé sans vie.
Motif inexpliqué,
le coupable en général.
Pas de procès.
Aucun verdict.

Nađa Petrić

Lycée «Slobodan Škerović» Podgorica
Mentor: professeur- Sonja Šaković
Traduit: Višnja Blagojević

MOM BRATU

Treća nagrada

6. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Prođe mi tako ponekad
kroz glavu po neki san
kasno u noći.
Sanjam te kako mi pričaš.
I sanjam tvoje kristalno plave oči,
prčasti nosić
i tvoju kosu koja miriše na jagode.
Sanjam te kako me grliš... i grliš... i
grliš...
i nikada me ne puštaš iz zagrljaja.
Pričaš mi i o svojim snovima,
o noćnim morama i problemima.
A onda?
Onda počneš da mi govoriš koliko me voliš.
Krenu mi suze tako, nekad, Aki.
Pričaš mi o svojim drugarima,
pa onda o sportu.
I o onoj djevojčici iz osmog tri.
Pa se onda nekad kao i svaki brat i sestra
posvađamo, ali se to završi za pet minuta.
Pričaš mi i grliš me
i to u mojoj glavi nikada ne prestaje.
Živim za te trenutke, Aki.
Sanjam te kako dođeš u moju sobu,
pa staneš kod onog zida sa slikama
i kreneš da me ispituješ: „A ko je ovo?“
I onda me pitaš zašto nema tate na slikama,

OGLEDALO

---

a ja ne znam šta da ti kažem na to.
Sanjam i kako pobjeđuješ na turniru
i tvoju sreću u tom trenutku.
I kako idemo zajedno na utakmice
i kako se nerviramo jer je naš tim izgubio.
Sanjam kako dolaziš da
me gledaš na mom takmičenju iz plesa
i kako si najglasniji tamo.
I onda mi mrak u sobi prekine
tu savršenu iluziju,
pa se vratim u stvarnost.
I onda razmišljam o tome satima.
Ali onda vidim ljepotu tvoje tišine
i shvatim koliko su riječi suviše.

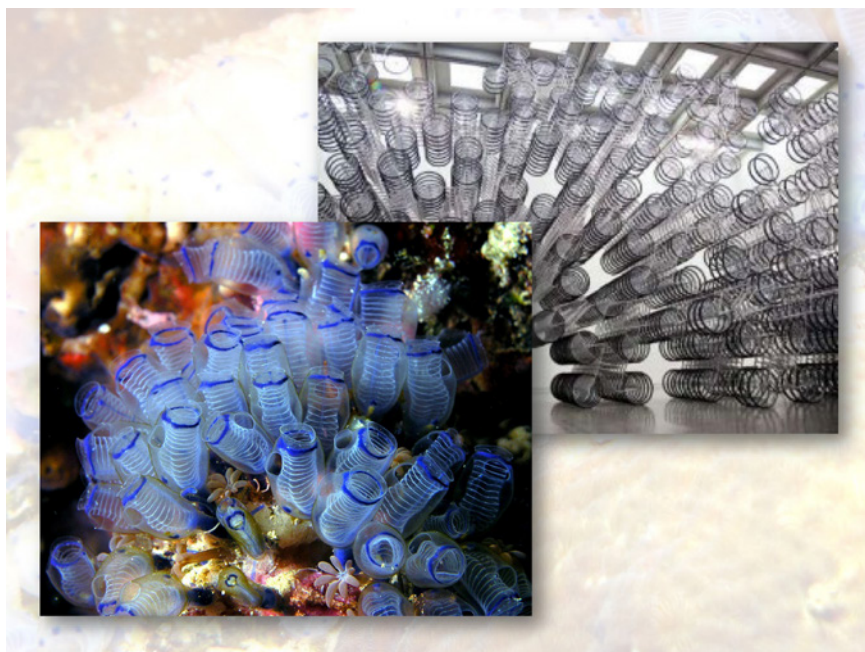
Aleksandra Đurović

Srednja ekonomsko
ugostiteljska škola Bar
Mentor: prof. Mirjana Savićević

ОГЛЕДАЛО

Морско дно, Лара Цветковски

Гимназија Урош Предић, Панчево
Ментор: проф. Никола Рикановић

У ЧАСТ ЛЕШИНАРИМА

Похвала

VI БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Себе сматра за надмоћно биће,
тако непоштено узвишен остариће,
а ни свјестан (слијепац) није –
мјесто му је на дну хијерархије.

Он нечујно плаву затрује Саву
и шуму бујну сјечивом посијече.
То се не деси ни риби, ни лаву,
само иза човјека пропланци јече.

Предност му је, каже, мудрост
и док се тако храбри и јуначи,
не види огромну своју глупост –
већу но у свој шумској дивљачи.

Јер, стадо је своје стаду одано,
вбрац не прави јастуче перјано,
вук вуку никад не оглође кости,
само човјек човјеку напакости.

Гнијездо непознатих јој птица
присвоји сиромашна кукавица.
Звијер пресуди јер за јелом жуди.
Једини прави предатори су људи.

ОГЛЕДАЛО

Вођена инстинктним струјама,
животиња страхује од мраза и глади.
Злоба таква не нађе се у шумама,
човјек је зликовац ужитка ради.

Па ја пјевам пјесму ову,
да кажем истину сурову:
Мањи је лешинар кондор
него јадни људски чопор.

Јована Лашић

Стручна медицинска
школа Подгорица
Ментор: проф.
Миланка Чађеновић

NEBO JE GRANICA

Pohvala

6. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Dok su mi zatvorene oči,
ne mogu da osetim sebe na krevetu.
Kao da lebdim,
a šake ne osećam
iako su mi prsti isprepletani.
I baš kad boje koje igraju
po tami iza mojih kapaka
postanu upečatljivije,
zujanje u desnom uhu
me moli za pažnju.
Ali, ako izgubim fokus samo na sekundu,
ono se pripitomi.
Nekim danima mi bude teško
da se hvalim o svom napretku,
specifično onim kada
sumnja i one osobine
kijih sam se trudila da se oslobodim,
počnu da golicaju
unutrašnjost moje lobanje,
izazivajući me.
Nekad se osećam
kao da moram da biram
između sreće i stvaranja.
Jer sreća,
kako ona može ostaviti utisak
na društvo
koje je istinski
ne prepoznaje?

OGLEDALO

Kako takvo blaženstvo
preneti na papir?
I šta je to kod tuge,
kod bola i patnje,
što te tera da ih opišeš
najlešim rečima,
i da ih oslikaš najlepšim bojama?
Kako nešto
u isto vreme
može biti tako razarajuće
i tako božanstveno?
Kao mokar beton
na kome se preslikavaju ulična svetla,
koji ti ipak u sekundi
može odrati kožu na kolenima.
Ili, kada kažu da treba
da osećaš zadovoljstvo,
ali tebi se na licu prekrivenom
graškama znoja
ocrtava bol.
Uvek sam osećala
da imam jake noge.
Da na njima stojim visoko,
i utemeljeno.
A, sa druge strane,
ponekad se osećam
kao da su mi ramena
previše slaba
da bi mi nosila glavu.
Volela bih da mogu,
posle dugog dana,
da je skinem sa ramena
i odložim sa strane,
kao što to radim s patikama,
nakon ulaska u kuću.
Ima dana kada
osetim ljubav kako mi prolazi
uz kičmu,
i zadovoljna sam
i zahvalna sam
što sam uopšte živa,
i sama sebi sam dovoljna.

OGLEDALO

Dok ima i dana,
kada mi ništa nije dovoljno.
Kada želim još,
i još,
i još,
kada ne mogu
da se nadišem vazduha.
Nekad je teško verovati
da je nebo granica,
kada već satima
gledaš u plafon
iznad sebe.

Milica Đurđević

Zrenjaninska gimnazija, Zrenjanin
Mentor: prof. Svetlana
Todorović Gvozdenović

СПОЈ НЕСПОЈИВОГ

Похвала

VI БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Позлаћен сам ореол, искричав и танан,
ал' у деветом кругу пакла горим;
Бог ме својата, Луцифер се плаши,
против ђавола злим силама се борим.

Тмином се будим, црнилом снивам,
а бјелини се улишеној дивим.
Опијена успонима и падовима,
искреним лажима два живота живим.

Моје срце – свемогући мач,
моја душа – несаломив штит.
Залива ме сутон и умирање дана
исто као што обасјава зоре свит.

Најсјајнија сам перла у ђердану
ал' и она туга у бисере уткана.
Као снијег хладна, као пламен топла,
од пуких контраста саткана.

Јутром сам преко ноћи сазрела,
поет ми двије мелодије свира.
Збуњено срце, уснуло и слабо
не зна које ноте да бира.

И не зна да л' сам добро или лоше,
и не зна шта је заиста моја страна;
Ја сам ријека надања и снова
али сама себи највећа брана.

ОГЛЕДАЛО

Лијек сам најмелемнији
само ту гдје највише болим.
Не знам шта мрзим
а још мање шта волим.

Лебдим слободна и окована ланцем
попут птића поломљених крила.
Зацјелити ме може само сазнање,
ко сам и шта сам стварно била.

И сањам тако, брижна и спокојна,
Парадоксалне расипајући нити.
Дрхтим и по садашњици пребирам;
Питам се шта ће на крају бити.

И о срећи и о сузама пишем
како ми једном шапну Бог.
Али, колико ћу моћи да дишем,
овако, као спој неспојивог?

Василиса Илинчић

Средња економска школа
Мирко Вешовић, Подгорица
Ментор: проф.
Снежана Драгнић

ПРОЉЕЋНИ ПЛЕС

Похвала

VI БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Данас си
широм отворила прозоре
и коначно сам поново почео да уживам
заједно са тобом
у твојој музици.
Ноћу те угледам
кроз тамне завјесе
како играш,
плешеш,
скачеш,
пјеваш у замишљен микрофон
гласом љепшим од каквог
птичијег зова;
насмјеш се сваки пут
кад погледаш у телефон
и откуцаш кратку поруку,
потврђујући излазак
који обећава излежавање,
тамо покрај наше ријеке
обасјане сунцем и радошћу.
Насмјеш се сваки пут
као и ја
кад видим
да прољеће стиже
и да ћемо заједно
у прољећном плесу
оживјети.
Покушао сам и ја
прозоре да све отворим

ОГЛЕДАЛО

и да удишем исти
разиграни ваздух као и ти
па да пустим своју музику
да видим хоћеш ли је
осјетити на исти начин
на својој кожи
као и ја.
Прозори су непомично стајали у ваздуху
док се шарена завјеса њихала
а вјетар је са собом
унио мирисе

туге,
жали,
аутомобили што су јурили кроз улицу
испуштали су гасове
туге,
жали,
дјеца што су се играла у врту
глумила су
тугу,
жал,
сунце што је изашло иза облака
исијавало је само
тугу
и жал.
Потрчао сам ка том прозору
док кроз њега
вјетар не донесе
таму,
аутомобил истовари
бијес,
дјеца не врисну
од бола,
сунце не запали
срећу.
Опрости ми, драга,
прољеће и љето
никада неће моћи
нашу музику да помијеша,
а камоли наше
сићушне универзуме,
наше крхке душе

ОГЛЕДАЛО

и зато видимо се, моја драга,
видимо се,
чим ријека својим током замрзне
и када у бјелину
што нам чисти лице
унесемо радост
зимског плеса
и љубави.

Николина Ацић

СШЦ Михајло Пупин, Дервента
Ментор: проф. Тања Врачевић

ПОСУСТАЛО СРЦЕ

Данас сам нацртала срце
И схватам како моје вене
Бриде,
Тамне
Испуцале су
Па их гледам
Преврћем руку
И размишљам
Гдје бих могла смјестити своје
У грудима му је тијесно
Па отварам ране
И скидам завоје
Завили су ме
А љепше и боље би било
Да се крв
Разлила по соби
Да се огањ моје вјечне љубави
Угасио
А ти
Како си
Јесу ли ти ноћи
Исто онако срећне
Обасјане и топле
А усне испуцале
Погледи шарени и мили
Колико ти је сада потребно
Да умреш од љубави
Имаш ли коме да пишеш
Да читаш
И радујеш се лијепом дану
Киша је
А ти не волиш кишу
Депресивно је
Тмурна сам
И доста чудна

ОГЛЕДАЛО

Губим се у ријечима
И не знам да напишем
Проширену реченицу
Не умијем да ти пренесем
Ову агонију
У којој сам заглавила
Пишем ти са надом да си срећан
Са жељом у грудима
Да се ово писмо спали
И уништи
Јер не треба ми веће самоуништење
Од овога
Немој да патиш
Патња је за кукавице
Ја ћу умрети
А нећу ти рећи
Да си имао најљепши поглед
Осмијех
И рупице на образима
Искварићу
И задње што ћу чути
Биће глас у мојој глави
Да сам посустала
И одустала
Уморило ме је чекање
Недостајање
Могла сам боље
Али нисам
Пустила сам да изумре све у мени
Али љубав према теби није никада
И не знам да ли ће
Овај хаос у мојој глави
Сутра ћу обрисати срце
Обећавам

Милица Тинтор

Гимназија

Свети Сава, Приједор

Ментор: проф.

Снежана Драгнић

ДАН ДВАДЕСЕТ ПЕТИ

Дан је двадесет пети
И ја опет кроз отвор чкиљим
Морам, то је изван моје моћи,
да погледам у то „споља“
Радостан гледам, очекујем
да ће неко доћи
А онда се уозбиљим
и схватим да се тај неко
неће појавити

Дан је двадесет пети
И залихе се смањују све више
А ја се гладан сећам
оне летње кише
на коју сам могао изјурити
и после се вратити кући, а мама ме тад пита:
„Да се ниси прехладио, да немаш температуру?“
То сад не може
Не дај Боже
Сад... гунђам оном мишу
што се дочепао последњег бисквита,
Но ја то нећу, ја желим кишу
Желим да осетим буру
на којој ћу моћи опет
да се прехладим
Дан је двадесет пети
А ја поново чујем гласове споља
Та ту се смишља, ту се рачуна
Ту се броји
Хоћу да им викнем:
„Зини, кажи!“

ОГЛЕДАЛО

Све су то лажи
што јако преко чела распали
Око мене узнемирено дрекну: „Стој!
Још нам само то фали!“

Дан је двадесет пети
И ја пажљиво скидам прашину са неке тканине
А тканина плава, већ сам и заборавио
Хоћу да је ставим преко лица
ал' прашина ме по носу заголица
Па погледам у даљине
кроз онај отвор, кроз који сам чкиљио
и тамо све се бели, све плави
Мени нешто није уреду у глави

Дан је двадесет пети
Све светлости добијамо кроз онај отвор
Неверно се смешкамо, велимо безбедност
Црна безбедност, затвор!
Више ни смејућења нема
Све је мирно
Живот је шкрт
Све је тихо, све је смрт
Све је дангубљење, све је ово сувишно
И та светлост нека уђе
Нека сјаји, нека шприца
Па да можемо опет једни другима
да видимо лица
Обданица двадесет пета, ој лудлог ли света
када у друштву самујемо

Дан је двадесет пети
а од овога нас нико
неће спасити

Петар Адамовић

IX гимназија
Михаило Петровић Алас, Београд
Ментор: проф. Мања Новићевић

ВЕЧНА

Можда је боље бити нико и ништа
Можда је лакше, него бити све и свашта
И свима та иста, безвредна писта
Што води до звезда и асгардских башта.

Дуг је пут и није лак,
Али шта ће друго та нејака леђа
Пуна снова, својих и туђих
Морају даље, морају храбро
Све док им се не склопе вјеђа.

И свако за собом оставља тајне,
Магична људска откровења,
И свако за собом оставља бајке,
Сулуда дечја уверења.

А ти си ту да све то носиш,
Атлант овог новог света
Ту си ти да патиш и просиш,
Прометеј овог ентитета.

И јесте лакше бити нико и ништа,
Али и јесте боље бити све и свашта,
Бити свима та безвредна писта,
Што води до звезда и асгардских башта.

Исидора Лазић

Гимназија Вуковар
(настава на српском језику)
Ментор: проф. Даница Пушкар

PRAZNINA

S jeseni one kiše, što uvijek nečujno padnu,
Sjete me rana koje su vremenom izbljედjele, i suza koje su ih topile.
Sjete me neba koje tuguje, a ja sa prozora saosjećam sa njim.

S jeseni one kiše, što napomenu na zimske blizine,
Sjete me osjećaja praznine.
Sve boje na paleti, sa nijansama, ali kada padne,
Sve se stope u jednu, bez dokaza o postanku.
Tako i one emocije, u meni, a sve se svedu na prazninu.

Ona je teška, bolna, ona sluti, ona čeka neke bolje dane,
Čeka da je neko prigrli uz sebe.
Tako s jeseni, ostanem sama, pokušam da odem,
Ali ona kao kojekakva sjenka u noći,
Svake me večeri na spavanje isprati.

Ona leluja i brzo korača, ali nigdje ne zastaje...
Ne osvrće se kada pokraj nje prođe neki osmijeh,
Ili osjeti vapaj raširenih ruku koje je dozivaju sebi.

S jeseni one kiše kada padnu, udahnem joj život iznova.
Ali bolesna je više ta moja praznina, namučena i žalosna.
Moli da nestane i postane samo sjećanje.
Ne odlazi, u meni živi, a ja čekam da je neko nemilosrdno ubije,
Ali se obarači ne povlače s jeseni.

Milica Vujović

Gimnazija Slobodan Škerović, Podgorica

Mentor: prof. Maja Sekulović

ПОЕЗИОНАРИ

Пређимо у свијет поезије
Гдје је свака бол одвећ овјековјечена
Гдје нестају границе ријечи, значење и мисао
Хармонија која заузима мјесто у срцу испуњава смисао
И у чијој љепоти вене се до смрти

То је оков који одвећ срце испуњава
О, како су ријечи јаке, вјечне
А ми пролазни, само трепет сјени
Смјењујемо се
Без реда
Без објашњења

Додирнули мјесечину у рају или ужарени огањ
Пишемо безобзирно, безосјетно
Природношћу душе, мислима поезију стварамо
Поетични
Опијени ријечима
Земљу не додирујемо
Пловимо у ријечима
Из дана у дан
Из сна у сан

Белмин Алијатић

Техничка школа Градишка
Ментор: проф. Свјетлана Видовић

МУК

У безбојно безлично јутро
да избегнем сивило
затварам веђе
лице ми пржи сунце
ветар доноси мирис лаванде
тишину прекида зрикавац
роним дубоко
образе ми реже слана вода
отварам очи
и у сивилу ме угуше сузе
мук

У модрој леденој ноћи
тело ми у грчу трне
да загрејем душу
склапам веђе
у бескрајној тишини губим дах
од твојих топлих усана
отварам очи
не могу да удахнем
од немог јаука
мук

Лола Милићевић

Филолошка гимназија Београд

Ментор: проф. Весна Црепуљаревић

TOČKICA TU

Točkica tu,
Crtica tu,
Zvezdica tu;
Mama tu,
Tata tu,
Plavo tu,
Brat tu,
Meko tu,
Toplo tu;
Lutka tu,
Kvadratić tu,
Prijatelj tu,
Žuto tu,
Kiselo tu,
Igra tu,
Livada tu;
Klupa tu,
Tvrdo tu,
Spužva tu,
Četvorka tu,
Ljubičasto tu,
Rukomet tu,
Dvorana tu,
Trokutić tu,
Nesreća tu;
Ploča tu,

Knjiga tu;
Ponoć tu;
Sama tu;
Zagrljaj tu,
Poljubac tu,
Crveno tu,
Vruće tu,
Slatko tu,
Ekipa tu,
Pekara tu,
Narančasto tu,
Auditorij tu,
Sloboda tu,
Krivuljica tu,
Stranice tu,
Hrapavo tu,
Noći tu,
Gorko tu,
Plesovi tu,
Parfem tu,
Glatko tu,
Vlažno tu,
Posao tu,
Papir tu,
Stan tu,

Zeleno tu,
Kockica tu,
Prsten tu,
Kći tu,
Kruška tu,
Rozo tu,
Sin tu,
Valjkić tu,
Grob tu;
Suze tu;
Obitelj tu,
Kružić tu,
Izleti tu,
Vjetrovito tu,
Volja tu,
Svježe tu;
Mudrost tu,
Unuci tu,
Vanilija tu,
Bijelo tu,
Uspomene tu,
Prozirno tu;
Bolnica tu,
Krevet tu,
Osmijeh tu,
I točkica tu.

Patrik Modrić

XV gimnazija Zagreb

Mentor: prof. Tihana Gerić

БОЈЕ

На столу палета,
на њој стоје боје
као дуга на небу,
преда мном стоје.

Зелена – млада трава у пролеће.

Плава – небо у зору после кише,
као зумбул што вири у трави
и по целој околини мирише.

Жута – маслачак, који помаља своје главице.

Црвена – цвет руже што краси моје лице.

А онда ми дође да полудим
и промешам боје на палети,
да целу природу пробудим
и да цвеће, траву и боје
вежем у букете.

Црвена и жута
– као наранџа на мом длану,
као сунце што хрли новом дану,
као јесење лишће што се опрашта од лета,
као касна ружа кад пред зиму процвета.

Плава и црвена
– као јоргован крај пута,
као љубичица што ми у снове залута,
као машна у мојој коси што је ветар мрси и носи.

Жута и плава
– као прва пролећна трава,
као младо лишће брезе што се на ветру поиграва,
као прво пролећно поврће у башти,
као цветна вила у мојој машти.

А онда ми поглед падне на хаљину која је била жута,
а сад видим да сам у другу боју оденута!

Јована Белегишан

СТШ Милева Марић, Тител

Ментор: проф. Горан Зечевић

БИСЕРНА ВИЛА

Тражиш од мене да,
твоја бела невина
рамена покривам снагом наде.
Али твоја лепота је искрена и дубока.

Дах богиње око твог лица просто ме
мами, да парам прстима тај свилени вео.
Твоје аметистне очи теше и умирују,
али искрено стоје као зоре знак.

У твојим очима се огледа бол и неповерење...

Понекад помислим да,
ми више неверујеш,
зар поглед није довољан ?

Искрен сам као и увек,
то у гласу моме чујеш,
молим те да ми верујеш !

Оставити те нећу !
Јер би љубав моја постала мој крах.
Нема руже без трња,
а ни поверења без доказа.

Као доказ дозволи ми,
да ти предам себе, као задње речи страшном суду.
Јер без дрхтаја душе сврхе нема !
А моја душа дрхти сваки пут.

Сваки пут !
Кад урадим нешто због чега ме ти,
слатка, најслађа девојка из сна,
можеш прогнати у дворед сенки и замрзети.
Моја душа задрхти од лепоте.

ОГЛЕДАЛО

Зато ми молим те !
Не брани !
Да, таласе светлосне плиме грејем
с тобом. У твојој загрљају.

На граници мора,
на граници суза,
Речи и суза... Светла и сенке...
И топлине...
Топлине твојих усана нежних !

Александар Батножић

Медицинска школа Звездара,
Београд
Ментор: проф. Јасмина Секулић

BeNatural

C O S M E T I C S

AROMAKOZMETIKA - dubinska nega kože

Značaj i lepota Aromakozmetike je u tome što sadrži hladno ceđena biljna ulja i etarska ulja (esencija lekovitog bilja) koja prolaze kroz kožu i deluju na ćelijskom nivou, a pore ostaju otvorene i omogućavaju koži da diše.

Naše aromakozmetičke kreme su **HAND MADE** (napravljene ručno), sa puno ljubavi, ne sadrže hemijske dodatke, konzervanse, veštačke boje i mirise, pesticide i mineralna ulja.

Negujte se prirodno i budite zauvek lepi i mladi!

 BeNatural Aromakozmetika

 benaturalaromacosmetics

BeNatural aromakozmetika, Zeleni venac, Kraljice Natalije br.1, Beograd

Tel. +381 11 2687236 mail benaturalcosmeticsbg@gmail.com

WEB SHOP www.benaturalaromacosmetics.com